

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **Asociace českého pokeru** se sídlem Praha 3, Roháčova 37, v řízení zastoupeného Mgr. Petrem Kútou, advokátem se sídlem Praha 1, Hellichova 1, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 20.8.2012 č.j. 4997/12-1401-800233, ve věci správního deliktu na úseku her a loterií,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Olomouci ze dne 29.5.2012 č.j. 297305/12/379551803488, jímž byla žalobci uložena pokuta dle § 48 odst. 1 písm. c) zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), ve výši 40.000,- Kč za porušení § 4 odst. 1 zákona o loteriích a žalobce zavázán k náhradě nákladů řízení.

Podstata žalobcovy argumentace spočívá v tom, že hra Poker Texas Hold'em není hrou podléhající režimu zákona o loteriích, neboť nesplňuje základní definici vymezenou v ust. § 1 odst. 2 tohoto zákona, tedy že „o výhře nebo prohře rozhoduje náhoda nebo předem neznámá okolnost nebo událost uvedená provozovatelem v předem stanovených herních podmínkách“, a z tohoto důvodu k jejímu provozování není třeba povolení vydaného Ministerstvem financí ČR. Nové znění písm. i) a m) ust. § 2 zákona o loteriích, účinné od 1.1.2012, na této skutečnosti nic nezměnilo, neboť v těchto ustanoveních, ani v důvodové zprávě k novele, ani ve stanovisku Ministerstva financí ČR ze dne 31.1.2012, se o hře poker nehovoří. Výčet v ust. § 2 zákona o loteriích je pouze demonstrativní a nelze dovodit, že hra poker spadá mezi hry tímto ustanovením upravené. Žalovaný zcela opomenul, že zákon o loteriích vyžaduje rozhodující podíl náhody na výsledku hry. Smyslem zákona o loteriích přitom je regulovat hry založené na náhodě, resp. vyloučit z regulace hry založené na dovednosti, tedy jinak řečeno, zákonu o loteriích podléhají pouze hry, u nichž náhoda či předem neznámá okolnost či událost rozhoduje o výhře či prohře. Hra poker není hrou založenou na náhodě. Má jasná pravidla a je významně ovlivňována strategickými, psychologickými a jinými zkušenostmi a znalostmi hráčů. Každá hra v sobě obsahuje prvek náhody, pokud však tento prvek nemá rozhodující vliv na výsledek hry, nemůže být hra zařazena pod definici loterního zákona. V pokeru se prvek náhody vyskytuje, zejména při rozdání karet, ovšem náhoda o výhře a prohře v žádném případě nerozhoduje, neboť rozhodující podíl mají taktické, psychologické, matematické a jiné dovednosti. Větší dovednost znamená větší pravděpodobnost výhry. K podpoře svých tvrzení navrhl k důkazu Memorandum, příkaz a rozsudek Okresního soudu USA New York-Východ ve věci USA vs. Lawrence Dicristina, jehož autorem je soudce Jack B. Weinstein – jeden z nejvlivnějších žijících soudců v USA.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Setrvává na tom, že i v pokeru hraje určitou roli prvek náhody, když hráč předem neví, jaké karty obdrží při rozdávání. Legislativní novelizací zákona o loteriích od 1.1.2012 odstranil přetrvávající spory v oblasti posuzování karetních her. Nehovoří-li zákonodárce přímo o pokeru, je tomu jen proto, že upravil celou skupinu hotovostních či sázkových her provozovaných prostřednictvím karet. Zdůrazňuje, že v posuzovaném turnaji byly realizovány peněžní vklady (sázky), o které bylo možno právě v důsledku hry přijít, či je naopak zhodnotit, protože se nejedná o pouhý sportovní turnaj či soutěž. Argumentuje-li žalobce americkým precedensem, český právní řád stojí na kontinentálních principech a pro posouzení věci je rozhodné především znění zákona o loteriích.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce je přesvědčen, že karetní hru poker Texas Hold'em nelze podřadit pod loterii nebo jinou podobnou hrou ve smyslu zákona o loteriích. Je proto vhodné přiblížit pravidla karetní hry poker Texas Hold'em. Počet hráčů této karetní hry se pohybuje v rozpětí 2 až 10. Nejdříve první a druhý hráč vloží do banku tzv. malý a velký vklad, který je dohodnut předem. Poté rozdávající (tzv. dealer) rozdá všem hráčům po dvou kartách. Podstatné přitom je, že karty jsou po celou dobu hry dané a nelze je měnit. Kdo se chce účastnit hry, musí dorovnat velký vklad nebo jej zvýšit. Jinak karty složí a končí ve hře. Po dokončení sázek, kdy všichni hráči, kteří pokračují ve hře, srovnají své vklady, vyloží rozdávající na stůl lícem tři karty („flop“). Poté je zahájeno další kolo sázení a hráči, kteří pokračují ve hře, mohou sázet. Po dokončení tohoto kola sázek vyloží rozdávající lícem na stůl další kartu („turn“) a hráči opět sází. Po dokončení sázek vyloží rozdávající lícem na stůl poslední kartu („river“) a započne poslední kolo sázek. Pokud po posledním kole zbývají alespoň dva hráči, otočí své karty a porovnávají jejich hodnotu. Nejsilnější kombinace pěti karet ze sedmi vyhrává. Pokud v kterémkoliv stádiu hry zůstane pouze jeden hráč z důvodu, že ostatní hráči složili své karty, vyhrává tento hráč, aniž by byl povinen karty otočit. Z popsaného mechanismu vyplývá, že žádný hráč nemůže a ani nesmí nijak ovlivnit karty, které obdrží od dealera na začátku hry, stejně tak jako karty, které dealer v jednotlivých kolech hry pokládá na střed herního stolu jako tzv. společné karty.

Pro posouzení sporné otázky je nutné vyjít z příslušných ustanovení zákona o loteriích a vyložit je ve smyslu a účelu tohoto zákona tak, aby jejich výklad odpovídal smyslu regulace loterií a jiných podobných her v českém právním prostředí. V této souvislosti se soud nejprve zabýval námitkami žalobce týkajícími se základní definice loterie nebo jiné podobné hry a jejího vztahu k zákonodárcem zvolenému demonstrativnímu výčtu.

Zákon o loteriích v § 1 odst. 1 stanoví, že *provozování loterií a jiných podobných her je zakázáno, s výjimkou případů stanovených tímto zákonem. Účelem tohoto zákona je vymezit rámec pro zákonem povolené podnikání v oblasti loterií a jiných podobných her a pro jejich provozování, přispět k ochraně osob, které se účastní loterií a jiných podobných her, a k omezení společenských rizik této účasti.* Pojem loterie a jiné podobné hry vymezuje § 1 odst. 2 zákona tak, že *loterií nebo jinou podobnou hrou se rozumí hra, jíž se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad (sázku), jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. O výhře nebo prohře rozhoduje náhoda nebo předem neznámá okolnost nebo událost uvedená provozovatelem v předem stanovených herních podmínkách (dále jen „herní plán“).* Nezáleží přitom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. Uvedené ustanovení lze chápat jako určitou generální klauzuli resp. legální definici pojmu „loterie a jiná podobná hra“.

Zákonodárce následně v § 2 demonstrativním (příkladným) výčtem vymezil hry, které považuje za loterie nebo jiné podobné hry, podřaditelné pod generální klauzuli. Podle § 2 písm. m) loterijního zákona, relevantního v projednávané věci, patří mezi loterie a jiné podobné hry „turnajové nebo hotovostní sázkové hry provozované za pomoci karet, při nichž není předem určen počet účastníků a ani není známa výše vsazených částek, kdy účastníci platí vklad (sázku) nebo startovné, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Výhra se vypočítává podle podmínek stanovených herním plánem. Sázkové hry podle tohoto ustanovení nelze provozovat v mobilních hernách (kasinech). Tyto hry jsou uskutečňovány jako stolní hry, při nichž sázející hrají jeden proti druhému na hracích stolech na základě povolení podle písmene i), nebo prostřednictvím zařízení obsluhovaných přímo sázejícím (např. prostřednictvím sítě internet, interaktivních videoloterních terminálů, lokálních loterních systémů, výherních hracích přístrojů).“

Zákonodárce stanovil, že každou hru, která naplní obecná kritéria uvedená v § 1 odst. 2 loterijního zákona, lze považovat za loterii nebo jinou podobnou hru, současně však zvolenou legislativní technikou příkladným výčtem vymezil, které hry, případně za jakých okolností generální klauzuli implicitně splňují. Nevyčerpal závazně rozsah zákonem stanovené definice (generální klauzule) a ve zbytku ponechal např. na úvaze soudů, které další hry lze ve smyslu generální klauzule považovat za loterie či jiné podobné hry regulované loterijním zákonem. U výslovně vyjmenovaných her považoval naopak zákonodárce obecná kritéria loterie nebo jiné podobné hry vymezená v § 1 odst. 2 zákona o loteriích za splněná. Pokud by hry uvedené v demonstrativním výčtu § 2 tato obecná kritéria nesplňovaly, tak by na ně loterijní zákon nemohl být vůbec aplikován a jejich vymezení v příkladném výčtu by postrádalo jakýkoliv smysl. Generální klauzule ve vztahu k demonstrativnímu výčtu nepochybně slouží i jako určitý korektiv, protože jistě mohou existovat hry splňující všechna kritéria § 2, avšak budou postrádat některý ze znaků generální klauzule.

Z celého legislativního procesu, jeho vývoje při regulaci společenských vztahů vznikajících v rámci určitých turnajových sázkových karetních her, lze vysledovat jasnou snahu zákonodárce podřadit tyto hry pod loterijní zákon. Jeho vůle je vyjádřena právě v § 2 písm. m) zákona o loteriích, kde výslovně specifikoval a upřesnil způsob, kterým musí být turnajová sázková karetní hra organizována, aby podléhala regulaci zákona o loteriích. U takových her vymezených v příkladném výčtu zákonodárce předpokládal i naplnění generální klauzule. Nelze ovšem opomenout skutečnost, že pokud se zákonodárce rozhodl regulovat určitý způsob organizování takových her, bude loterijní zákon dopadat právě jen na takto organizované turnajové sázkové karetní hry s korektivem v podobě generální klauzule. Které hry zákonodárce výslovně pod pojem loterie nebo jiné podobné hry zařadí, je zcela na jeho úvaze. Došlo-li v rámci legislativního procesu k politickému rozhodnutí zařadit mezi loterie a jiné podobné hry např. i určitým způsobem organizované hry karetní, není soud oprávněn vůli zákonodárce zpochybňovat. Soud je pouze oprávněn posoudit, zda lze právní normu aplikovat na jím konkrétně posuzovaný případ (konkrétní hru).

V posuzovaném případě jsou splněny všechny zákonem stanovené předpoklady pro aplikaci jak § 1 odst. 2, tak § 2 písm. m) na hru poker Texas Hold'em. V souladu § 1 odst. 2 zákona o loteriích se této karetní hry účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad (sázku), jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Dále je splněna podmínka, že o výhře nebo prohře rozhoduje náhoda nebo předem neznámá okolnost nebo událost uvedená provozovatelem v herním plánu. Zásadní okolností, která také rozhoduje o výhře nebo prohře v jednotlivé posuzované hře, je dle názoru soudu úvodní rozdání karet, což je okolnost zcela závisající na náhodě. Úvodní rozdání karet následně determinuje další chování jednotlivých hráčů, které je dáno jejich dovednostmi. Zdejší soud nepochybuje, že v posuzované karetní hře hrají dovednosti významnou roli, nicméně pravděpodobnost výhry není dána pouze dovedností hráče, ale také úvodním rozdáním karet. Tato pravděpodobnost se mění v závislosti na dalších kartách (max. 5), které přichází na stůl v rámci jednotlivé hry. Tak např. v situaci (1 hracím kole), kdy proti sobě budou stát dva hráči světového formátu, se jejich dovednosti zcela jistě podobají a jsou na srovnatelné úrovni. Jsou-li na stranách obou hráčů dovednosti srovnatelné, dochází v podstatě k jejich vzájemné eliminaci a již nehrají tak velkou roli, jako právě ono úvodní rozdání karet, a to, jaké karty přijdou na hrací stůl v průběhu hry. Náhoda je nedílnou součástí hry poker Texas Hold'em.

V posuzované hře má soud za to, že byly naplněny rovněž podmínky § 2 písm. m) zákona o loteriích. Jednalo se o turnajovou hru provozovanou za pomoci karet. Počet účastníků nebyl znám, protože se dopředu nevědělo, kolik hráčů se daného turnaje zúčastní. Účastníci platili startovné a při hře vsázeli, kromě vkladu do banku, předem neznámé částky. Výhra nebyla zaručena a rozdělovala se podle podmínek stanovených herním plánem příslušného pořadatele turnaje.

Žalobcův výklad stěžovatelky, že na hry, v nichž je podíl náhody nebo předem neznámé okolnosti nerozhodný (méně než 50 %), se tento zákon nevztahuje, a proto je nutné v každém konkrétním případě zkoumat míru náhody ve hře, není udržitelný. Český loterijní zákon pro takové zkoumání nedává prostor. Zákon o loteriích nikde nevymezuje, jaké procento náhody musí být ve hře zastoupeno, aby šlo ještě o loterii nebo jinou podobnou hru. Není stanoveno, zda míra náhody se má vyskytovat v převažující nebo v podstatné míře. Zcela jistě však náhoda musí být ve hře přítomna, a to v míře nezanedbatelné.

Pokud by se loterijní zákon vztahoval na karetní hry založené čistě na náhodě nikoli na určité kombinaci náhody a dovednosti, reguloval by pouze karetní hry typu „válka“ popř. „hromádky“, což je nepochybně výklad ad absurdum. Smyslem regulace zřejmě není přesouvat takové karetní hry do herního prostředí s nejvyšší mírou ochrany, tj. do kasina, zatímco karetní hry, které vedle náhody zahrnují i dovednosti, ponechat bez jakékoliv regulace.

Mimo výše uvedeného je nutné stále trvat na argumentaci z úvodního výkladu o vztahu generální klauzule a zákonodárcem zvoleného demonstrativního výčtu. Pro správnou aplikaci zákona o loteriích je nutné vnímat § 1 odst. 2 a § 2 ve vzájemných a neopomenutelných souvislostech. Při naplnění podmínek § 2 písm. m) zákona o loteriích se na karetní hru poker Texas Hold'em loterijní zákon vztahuje.

Pokud má žalobce za to, že loterijní zákon má regulovat pouze hry, které jsou provozovány na podnikatelské bázi a ona není podnikatelským subjektem, nýbrž občanským sdružením, tak je nutno uvést, že provozovatelem loterie nebo jiné podobné hry může být v souladu s § 1 odst. 7 loterijního zákona jen právnická osoba se sídlem na území ČR, které oprávněný orgán vydal povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry. Ustanovení § 4 odst. 3 téhož zákona provozováním rozumí činnost směřující k uvedení loterií nebo jiných podobných her do provozu, včetně zprostředkovatelských, organizačních, finančních, technických a dalších služeb souvisejících se zajištěním provozu těchto her. Soud nepochybuje, že takovým provozovatelem, jehož činnost směřuje k zajištění provozu loterie nebo jiné podobné hry, může být i občanské sdružení. Pokud tento subjekt nemá patřičné povolení, tak se jedná o provozovatele nelegálního.

Za této situace je zcela nadbytečné doplňovat dokazování statistickými analýzami či vyjádřeními rozebírajícími detailně relevanci prvku náhody a prvku dovednosti v pokeru Texas Hold'em. Ani jimi nemůže být prokázáno, že by náhoda nedílnou součástí posuzované hry nebyla (to žalobce při poukazu na tyto materiály navíc ani netvrdí – akcentuje toliko významnost prvku dovednosti oproti prvku náhody). Důvod k takovému doplnění dokazování tedy neměly ani správní orgány vycházející z přítomnosti náhody v posuzované hře v nikoli zanedbatelné míře.

Konečně, argumentuje-li žalobce rozsudkem (prý – soud tuto skutečnost neověřoval) jednoho z nejvlivnějších soudců USA, soud konstatuje, že ani tento důkazní návrh nemůže před soudy České republiky přivodit pro žalobce příznivější rozhodnutí, když shora uvedené úvahy a závěry soudu o podílu náhody ve hře poker Texas Hold'em vycházejí z rozsudku 9. senátu Nejvyššího správního soudu, tj. jednoho z nevlivnějších senátů rozhodujících ve věcech loterií v České republice (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.8.2014 č.j. 9 Afs 150/2013-79, www.nssoud.cz).

Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., když podle obsahu spisu procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 11. září 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu